

an, rukkutan ómetaliga mis-
háttan nýföðing. Tey fataðu
íkkí tað, ið tann svartí mað-
urin talaði um, tað undrið,
tað er at taka ímóti lívið,
sum gongur hond í hond
eins og glóð í eimi, sum
íggjögnum eldir hefur andað
á ævinnar fyrstaði. Hetta
sum her fór fram, var bert
ein partur av hesum, sum
honum var lagat at vera við
tí.

„Drongurin má verða
ballaður í okkurt heitt.“ lat
í Moshe Konig. Næstu løtu
stóð hann á høvðinum niðri
í knýtinum og rótaði. Kom
upp við einum plaggi - ein-
um flonelsnáttkjola, sum
hann varliga og blíðan legði
um barnið, meðan mister
Matumbwe tók sær av
mammuni og hjálpti henni
til sættis. So tók gøtuseljarn
tað hvíta líni, sum barnið
var sveipað í, burtur frá enn-
inum og legði tað skrigg-
andi í fangi á mammuni.
Gøtuseljarn stóð aftur á
høvðinum niðri í knýtinum
og kom upp aftur við einum
gullsummarfugli, á einari
klænarí nál og legði tað við
síðuna av barninum. Rætt-
ari sagt, var hetta ein summ-
arfuglur, sum var skorin út
úr papirtunnum kopar og
eyguni vóru blankir steinar
í skygdu sum gimsteinar í
tí gula ljósinum frá útlýkt-
ini. Kamparnir vóru hárfínir
træðir, ið dandaðu sum
bókablað, meðan barmurin
á mammuni bylgdist upp og
niður. Men tað gula skerið
frá lýktini gjørdi, at henda
leikan skygdi sum gull.

„Óh, lat meg siga tær,
segði Sam Boles, „vit eiga
íkkí sýru í vegg, so vit eiga
íkkí eitt kløv í oyra at
gjalda við.“

Moshe Konig boygdi seg
niður yvir tey bæði, sum
lógu á sekkunum, hugdi at
teimum við alvarsamum
smíli og rørdi við leikuna,

so hon darraði og skróaði
við veingjunum. „So- so-“
segði hann, „hvør hevur bið-
ið um nakað?“

Men Boles var illgruna-
samur. Hann hugdi illfrýnt-
ur upp á menninar: „Hvat
rokna tit við?“

Mister Matumbwe hugdi
upp, tá ið hann hoyrði
spurningin og hansara alv-
arsama eygnabrá aftan fyri
gullbrillurnar festi seg við
gøtusjónleikaran, sum nú
var komin nærri fyri at
sigggja nýföðingin. Hann
grein við sínum nasvísu,
tannleysa smíli og gøtuselj-
arin boygdi seg longur nið-
ur yvir sekkjadungan, með-
an hann fanglaðist við tað
gyltu, skróandi leikuna, og
bráðliga kendi tann svartí
maðurin seg fyltan av eini
gleði av aðrari verð, eini
frøi, sum ikki var av hesum
heimi.

„Einki!“ segði hann hvat-
liga, „als einki. Tak ímóti
øllum tí, sum er veitt tykk-
um av hægri maktum. Tí
mínir harrar, vita tit ikki
hvør henda náttin er?“

Teir stardu upp á hann.
Barnið helt uppat at gráta.
Illveðrið batnaði. Vindurin
legði seg, og tað bleiv longri
ímillum ælini.

„Tað er trettanda kvöld
jóna. Minnst tit ikki orðini
í 2. kapitul í Matteusar ev-
angelium?“

Men tá ið Jesus var född-
ur í Bethlehem í Júdeu, á
døgum Heródesar kongs, tá
komu nakrir vísmenn úr
Eysturlondum ..... og
hann sendi teir avstað til
Bethlehem og segði við
teir: „Farid avstað og sókn-
ist væl eftir barninum.“

Men tá ið teir høvdu lýtt
á kongin, fóru teir avstað;
og sí, stjórnan, sum teir
høvdu sæð har eysturi, gekk
framman undan teimum,
líka til hon kom og stóð
uppi yvir har, sum barnið
var.

Men tá ið teir søu stjór-
una, vórðu teir heilt avbera
gláðir.

Og teir fóru inn í húsið og
søu barnið hjá Mariu, móð-
ur síni; og teir lögðust á knæ
og tilbóðu tað, og teir lótu
upp goymslur sínar og bóru
tí gávur: gull og roykilsí og
myrru.....

Moshe Konig vendi sær
móti tí svartá manninum við
sínum sorgblíða, vituga
eygnabragði og spurdi: „
Hvat er tað tygum royna at
siga okkum, mister Mat-
umbwe lækni.“

Mister Matumbwe svar-
aði við kvøllari rødd: „Bert
tað, at í nátt er nakað stórt
og undrunarsamt hent; eitt
barn er føtt. Tí einki menn-
iskjabarn kemur til verðina,
uttan tað er av Jesu líkani,
uttan at tað við komu síni
er av skapans lyndi í rein-
leika og rættvísí, eigir lut í
Jesu anda.“ Men hann
gjørdist spakmæltari og helt
á fram lágsmeltur: „Og
sigggja tit, og kanska var tað
gott, at vit komu higar við
gávuni til hansara. Tí hvør
kann siga, at vit ikki vóru
teir trígir kongarnir, sum
komu cystanifrá og fylgdu
stjórnu, sum leiddi os hig-
ar?“

Kvinnan var brotin av ein-
um tungum suffi frá Moshe
Konig, í hvørs høvdi og
hjarta tær gomlu halgisög-
urnar og profetarnir rørdi
seg.

„Áh ja, tað kann væl
verða, mínir harrar,“ helt
Matumbwe, „tí Tygum,
harra Napes, er ein kongur,
kongur ímillum gøtusjón-
leikarum, ein kongur frá
Eastchapel, er tað ikki satt?
Og sjálvt navn tygara, harra
Konig, merkir jú „kong-
ur“.... Hansara gláða, rein-
lynta smíl brosaði teimum
á móti.

Skemtifimleikarin flakn-
aði av látri. „Og hvør er so
kongur nummar trý?“
spurdi hann og nikkadi í-
móti tí súra ørvitisknokki-
num Boles. „Tað kann ikki
vera hann við hasum gláða
skortinum?“

„Á nei,“ segði Mat-
umbwe. „Eg eri tann tríði.“

Moshe Konig suffaði aft-
ur: „Áhhhh ja. Soleiðis má
tað verða. Bert kongar og
gýðingar bera so stóra tign
innast í barni, at teir aldri
taka sær tykni av hesum.“

„Ja,“ tók mister Mat-
umbwe uppattur, „eg haldi, at
vit eru teir sonnu trígir
kongarnir úr eystri, sum eru
komin higar við okkara
gávum, gulli, roykilsí og
myrru.“

Nú tók mister Matumbwe
at vaksa og umgyrdur av
tignarligum vakurleika.

„Lat meg siga tykkum,
greiddi hann frá, „at heima
í egna landi mínum í norð-
ara parti av Negeria eri eg
Matumbwe kongur tann
fyrsti, tí min høgt elskaði
og æraði faðir, Nkukawa, er
fyri stuttum deyður heima,
meðan eg var í fer at fáa
útbúgvingina frá hondini.
Men eg havi avgjørt, tá ið
eg fari heim aftur, skal eg
íkkí vera kongur, men mist-

er Matumbwe, útbúgvinn
lækni frá tí medi-sinska
læristovninum við lærda há-
skúlan í London, tí tað heit-
ið er mær kærast og tí eri
eg errin av.

Ein fremmand rødd
hoyrðist knappliga. „Hov,
hvat er á vási her?“ Teir
vendu sær allir á og hugdu
at løgreglumanninum, sum
stóð har í hjálmi og tí blanka
svarta regnmøttlinum -
leiftrandi av vætu undir tí
einligu útlýktini við skúrinn
tætt at goymslubygningin.

Umbroytingin helt uppat.
Tað fjara ljóðið av konga-
ligum paukum og trompet-
um doyði burtur. Mister
Matumbwe tók til orðanna
og greiddi í nýtum orðum
frá sum lærður afrikani á
esnkum vegna øll: „Her
hevur ein kvinna jútt átt eitt
barn. Eg eri útbúgvinn lækni
og havi givið henni tað
neyðugu hjálpinu, væl
hjálpur av hesum góðu
monnum. Móðir og barn

hava tað frálíkt, men eg má
mæla til, at tey koma á
sjúkrahúsið beinanvegin.
Høvdu tygum kunnað ringt
eftir einum sjúkrahúsi?“

Løgreglumaðurin skrív-
aði niður tað, sum var hent;
sjúkrahúsin var á veg.
Knýtið hjá Moshe Konig
varð rubbað aftur; Harry
Napes setti kollin aftur á
høvðið við tútinum niður í
pannuna og smoykti kragan
upp um hálsklútinn. Mister
Matumbwe skifti ham. Fór
aftur í tann brúna regnfrakk-
an, sum ein lítisverður afrik-
anskur lesandi og setti gull-
brillurnar aftur á nýsina.
Sam Boles stardi niður á teir
frá tí høga skráninginum,
sum ein súrsokkur og ill-
grunasamur, tí hann vildi
íkkí trúgva tí, at hann slapp
snikkaleysur frá hesum utt-
an at gjalda fyri alt tað, hann
hevði fingið.

Við vespandi ørmum
vendi Napes sær til mister
Matumbwe og segði: „Ná

ja, so góðanátt, meistari. Tú
ert ikki so galin.“

Moshe Konig tók knýtið
á bakið og stakk hondina
undir fetilin. Hann segði:
„Guð vælsigni tygum, mist-
er Matumbwe lækni. Tyg-
um eru metari enn nakar
kongur.“

Mister Matumbwe smilt-
ist eitt sindur fjáltraður. „
Meina tygum tað? Sum tað
er vakurt av tygum at siga
tað.“ Hann hugdi at kvin-
ni við barninum og tí gylta
summarfuglinum, og minti
hana á uppskriftina um
mjólkina til barnið, sum
hann gav henni.“ Hon er
alneyðug, men sigggja tyg-
um onkran útveg fyri tí,
frúa, so er bróstamjók tann
allar besta. So góðanátt, og
góða eydnu.“

Teir trígir menninar trínu
undan takskegginum út í ta
stummu náttina, meðan
regni stillisliga tað niður á
tað steinsettu gøtuna og fóru
hvør í hvør sítt herðashorn.

